

stolice žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti. Důvody: Jde tu o spor, jenž vznikl z exekučního řízení. Předpoklady příslušnosti exekučního soudu jsou tudíž ve smyslu § 17 ex. ř. splněny. Okolnost, že se rozvrhové usnesení stalo právoplatným, nevylučuje příslušnost exekučního soudu v projednávaném případě, jelikož v čase podání žaloby činnost exekučního soudu ještě nebyla skončena a tento musí býti pokládán tak dlouho za příslušna, dokud výtěžek nebyl rozdělen. Bylo také vzhledem k této žalobě nařízeno soudní uložení výtěžku. Žaloba obsahuje žádost o přikázání podílu na výtěžku. Předpokladem této žádosti jest spoluvlastnictví žalobkyně k prodaným předmětům. Tento předpoklad byl sice ve formě zjišťovacího nároku uplatňován, aniž by však žaloba proto mohla býti ve smyslu § 228 c. ř. s. pokládána za zjišťovací žalobu. Neboť výrok mohl se státi k mezitímnímu zjišťovacímu návrhu. Pro otázku příslušnosti jest tudíž žádané zjištění bezpředmětné.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Že žaloba byla podána po zahájení exekučního řízení, jest nesporno. V čase podání žaloby (§ 29 j. n.) nebylo toto řízení ani uspokojením věřitelů skončeno, ani zastaveno. Jde tedy o spor vzniklý za exekučního řízení. Ale jde i o spor vzniklý z tohoto řízení, neboť, nehledíc k tomu, že se žalobkyně § 37 ex. ř. výslovně dovolává, tvrdí v žalobě, že má spoluvlastnické právo k předmětům exekucí dotčeným, pokud se týče k dražebnímu výtěžku za ně docílenému a na jejich místo tudíž nastoupivšímu, tedy právo, které by nedopouštělo výkonu exekuce, a domáhá se zjištění, že toto právo má, a přikázání příslušné části dražebního výtěžku. Není pochyby, že tento spor má výlučný důvod v zahájeném exekučním řízení, bez něhož neměla by žaloba podkladu a jest proto správný názor rekursního soudu, že dovolanému okresnímu soudu přísluší projednávání a rozhodování tohoto sporu. Domáhá-li se žalobkyně výroku, že jest spoluvlastnicí dražebního výtěžku, nejde o otázku předurčující, nýbrž o podstatnou část žádosti vylučovací žaloby, ale nesejde ani na tom, že žalobkyně ocenila předmět sporu na 10.000 Kč, jelikož pro spory v § 17 druhý odstavec ex. ř. uvedené jest exekuční soud výlučně příslušným bez ohledu na hodnotu předmětu sporu (§ 17, 51 ex. ř.).

Čís. 8592.

Příslušnost podle § 49 čís. 6 j. n.

Zaměstnanec, jenž má sice naturální byt, není však stravován z domácnosti zaměstnavatelovy, nenáleží k domácím lidem zaměstnavatele.

Zahradník na velkostatku není pomocným dělníkem ve smyslu § 49 čís. 6 j. n.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1928, R I 1016/28.)

Žalobce, zahradník na panství žalovaného, domáhal se na žalovaném zaplacení 8.000 Kč služebních požitků žalobou, zadanou na soudě okresním. K námitce věcné nepříslušnosti soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Soud uznává, že námitka věcné nepříslušnosti jest odůvodněna. Mezi stranami jest nesporno, že žalobce zastával u žalovaného po 8 roků místo vrchního zahradníka v jeho rozsáhlé zahradě (dle žalobcova udání měří zahrada 30 měř) jako samostatný její správce, máje k ruce stále pomocné síly, že byl přihlášen k pensijnímu pojištění a že měl platu 750 Kč měsíčně s naturálním bytem a jinými naturáliemi, a že vedl samostatnou domácnost. Z důvodu tohoto služebního poměru domáhá se žalobce na žalovaném zaplacení částky přesahující 5000 Kč. Podle povahy služebního poměru takto zjištěného nelze služební poměr žalobcův podřaditi pod žádný z případů § 49 čís. 6 j. n. Případy v paragrafu tom jmenované předpokládají více méně nesamostatnost zaměstnancových služeb a jich podřízenost podnikatelskému řízení zaměstnavatelovu, kdežto žalobce byl u žalovaného dle svého vlastního tvrzení žalovaným přiznaného zaměstnancem samostatným, čemuž odpovídal i titul, plat a nadřízenost jeho jiným dělníkům, tedy měl povahu úředníka. Pro tento spor jest dle §§ 50, 55 j. n. příslušným sborový soud první stolice. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepříslušnosti. Důvody: Soud rekursní nesdílí názor prvního soudu, že nelze služební poměr žalobcův vzhledem k jeho samostatnosti podřaditi pod žádný z případů § 49 čís. 6 j. n. Není pochybným, že žalobce byl u žalovaného ve služebním (námezdním) poměru a na věci nemění nic okolnost, že měl titul vrchního zahradníka, přiděleny k ruce pomocné síly a že svůj úkol vykonával více méně samostatně, což bylo jen následkem větší rozlohy zahrady a odborné neznalosti zaměstnavatelovy (žalovaného). Jde zde tedy o rozepři ze služební (námezdní) smlouvy mezi žalovaným jako zaměstnavatelem a žalobcem jako zaměstnancem, který jako zahradník náleží k domácím lidem žalovaného a jest první soud příslušným podle § 49 čís. 6 j. n.

Nevyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud uznal na příslušnost dovolaného okresního soudu proto, že jde o rozepři ze smlouvy služební mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, který prý náleží k domácím lidem zaměstnavatele, tedy s hlediska první věty § 49 čís. 6 j. n. Dovolací recurs napadá tento názor vším právem jako právně mylný, neboť podmínce, kterou tento zákonný předpis pro příslušnost okresního soudu stanoví předpokladem, že zaměstnanec náleží k domácím lidem zaměstnavatele, jest vyhověno jen tehdy, když zaměstnanec podle způsobu a úpravy služebního poměru může býti pokládán za příslušníka domácnosti zaměstnavatelovy, což nastává jen v tom případě, když osoba služebná u něho nejen bydlí, nýbrž od něho požívá i stravu a podobné zaopatření. V projednávaném případě není této podmínce vyhověno, ježto, jak bylo nesporně zjištěno,

má žalobce sice naturální byt, není však stravován z domácnosti zaměstnavatelovy, nýbrž vede svou samostatnou domácnost. Příslušnost okresního soudu nelze odvoditi ani z dalšího ustanovení cit. zákonného předpisu, jak snad rekursnímu soudu podle druhého odstavce odůvodnění jeho usnesení na mysli tane, a lze v té příčině poukázati na případné odůvodnění usnesení soudu prvního a na důvody zdejšího rozhodnutí čís. 3153 sb. n. s. týkajícího se případu podstatně obdobného.

Čís. 8593.

Tvrdí-li poškozený, že utrpěl škodu zanedbáním povinnosti, jež náleží po zákonu samému zaměstnavateli a nikoliv jen jeho zřízenci, stačí, prokáže-li zanedbání. Brání-li se žalovaný podnikatel tím, že učinil dostatečná opatření, by ke škodě nedošlo, jen tím, že svěřil péči o zařízení svým zaměstnancům, jest na něm, by prokázal zdatnost zřízenců po případě i řádný dozor.

Pokud nebyl podnikatelem elektrického podniku řádně opatřen transformátor a výstražné tabulky na něm.

I poškozený nedospělec (mladší deseti let) může býti spoluvinen na svém úrazu (dotykem elektrického vedení).

(Rozh. ze dne 28. prosince 1928, Rv I 604/28.)

Nedospělý žalobce, vsáhnuv rukou dovnitř elektrického transformátoru, náležejícího žalované společnosti, těžce se popálil. Žalobě o náhradu škody o b a n i ž š í s o u d y vyhověly.

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolání žalované potud, že uznal z jedné čtvrtiny na spoluzavinění žalobcovo. V otázkách, o něž tu jde, uvedl N e j v y š š í s o u d v

d ů v o d e c h:

Žalovaná vytýká, že žalobce založil žalobní nárok jen na vlastním zavinění žalované akciové společnosti, jež však ručí bezvýhradně jenom za své representanty, jejich zavinění že není prokázáno. Nezdatnost a zavinění zřízenců nebylo prý žalobcem tvrzeno aniž prokázáno, ač to bylo jeho povinností. Naopak prý žalovaná prokázala, že dala na transformátor výstražnou tabulku, že transformátor byl bezpečně zařízen a že ustanovila celou řadu zřízenců k jeho udržování. Úraz prý se mohl státi jen tím, že někdo násilně otevřel dvířka, nebo že byla vadně zřízencem zavřena, a tu prý žalovaná podle naznačených zásad za škodu neručí. Leč žalované nelze přisvědčiti. Jest sice správné, že tvrditi a prokázati okolnosti, na nichž žalobce buduje žalobní nárok, jest jeho věcí (§§ 76, 178, 226 a 266 c. ř. s.). Jest tedy poškozený, žaluje z důvodu zavinění a z nezdatnosti zřízence a nikoli z důvodu opomenutí povinnosti, náležející samému zaměstnavateli, povinen, by tvrdil a prokázal zavinění a ne-